

8 Απριλίου 2016

**«Έτσι ξεχνούν τους φίλους;»
(Πρωτοπρεσβύτερος Ιωάννης Βερνέζης,
Ιερατικώς Προϊστάμενος Ι. Προσκυνήματος του
Οσίου Ιωάννου του Ρώσσου)**

[/ Πεμπτούσία](#)

Όσες φορές θυμάμαι η ακούω αυτή τη φράση, μου έρχεται ευθυμία και γελώ με τον μπάρμπα-Νίκο, τον συνταξιούχο εργάτη ενός προπολεμικού εργοστασίου, κάπου

εκεί στη Δραπετσώνα του Πειραιά. Ο μπάρμπα-Νίκος με τα γυαλιά, που έχουν τους παληούς χοντρούς φακούς και τα φορά από 20 χρόνια που είχε κάνει εγχείρηση καταρράχτη, με καθόλου μαλλιά σχεδόν στην κεφαλή του, στις συζητήσεις του, στις προσευχές του, τον Άγιο Ιωάννη το Ρώσσο τον λέει φίλο και φίλο τον έχει! Είναι παιδική η απλότητά του και η αφέλειά του!

Ήρθα πάλι και φέτος, πάτερ, ήρθα να χαιρετίσω τον φίλο μου! Ά! δεν μπορώ, πρέπει να του φέρω κεράκι στη γιορτή του, είναι φίλος μου! Είμαστε χρόνια φίλοι! Και πως να μην είμαστε, αφού δεν μου χαλάει χατήρι - ό,τι του ζητήσω αμέσως μου το κάνει! Φίλος ε;

Να, που ο μπάρμπα-Νίκος, μια μέρα ήρθε στενοχωρημένος και βαρύθυμος. Μπαίνει στην Εκκλησία, δεν μας χαιρετά και πηγαίνει κατ' ευθείαν στον φίλο του τον Όσιο Ιωάννη να τα πούνε, όπως πάντα έλεγε. Τελείωσε και πολύ λυπημένος μας είπε: Τι τα θέλετε, σήμερα έχω μεγάλη στενοχώρια και τι λέω σήμερα, από χθες το πρωί. Χθες, κατά τις δέκα το πρωί αγόρασα μια μικρή συκωταριά αρνίσια, είπα στην κυρά μου να την βάλει στο τηγάνι και 'γώ πετάχθηκα στο παντοπωλείο να αγοράσω λίγη βαρελίσια ρετσίνα. Καλός μεζές βλέπεις η συκωταριά. Στο φανάρι που σταμάτησα και περίμενα να ανάψει πράσινο άκουσα πίσω μου μια φωνή: «Έτσι ξεχνούν τους φίλους;» Ήμουν μόνος. Κοιτάζω πίσω μου τίποτε, ψηλά στα παράθυρα μήπως μου μίλησε κανείς, δεν είδα κανένα, αλλά και τη φωνή την κατάλαβα για πολύ κοντά μου. Άναψε πράσινο, πέρασα, μπήκα στα παντοπωλείο, άκουσα ψαλμωδία. Ωραία κασέττα με ψαλμωδίες έχεις, λέω στον Παντοπώλη. Μπάρμπα-Νίκο δεν είναι κασέττα, είναι λειτουργία από το Ραδιόφωνο. Σήμερα είναι η μνήμη του αγίου Ιωάννου του Ρώσσου στην Εύβοια και λειτουργούν 6 Δεσποτάδες, όπως είπε η εκφωνήτρια.

Ακόμα ακούω στ' αυτιά μου τις κόρνες, τα φρεναρίσματα και τις φωνές, με τις χειρονομίες των οδηγών, γιατί μπήκα στα δρόμο χωρίς να περιμένω το φανάρι. Σήκωσα μόνο την άδεια κανάτα και τους έκανα νόημα με τα δύο χέρια να σταματήσουν όλοι τους να περάσω.

Τι το θέλεις, ούτε έφαγα από χθες, ούτε θέλω να φάω. Λίγο τόχεις να σου πει ένας Άγιος ότι τον ξέχασες;

Μπορώ να τον ξαναπώ φίλο; Δεν θα με παρεξηγήσει; Πες και συ πάτερ, έτσι δεν είναι; Το περίμενα εγώ αυτό;

Όχι μπάρμπα-Νίκο, ήσουν και θα είσαι φίλος, μακάρι να σε φτάσουμε στην αφερότητα και στην απλότητα. Μακάρι, γιατί εσύ μας πέρασες και έφτασες να ανταποδίδεις τη φιλία που είπε ο ίδιος ο Κύριός μας.

Πηγή: Πρωτοπρεσβυτέρου Ιωάννου Βερνέζου Ιερατικώς Προϊσταμένου Ι. Προσκυνημάτων Οσίου Ιωάννου του Ρώσσου, Έκδοσις Ιερού Προσκυνημάτων Οσίου Ιωάννου του Ρώσσου, Προκόπιον Εύβοιας, Έκδοσις όγδοη 2016.